



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové, Ph. D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **K. K.**
zastoupený JUDr. Emilem Flegelem, advokátem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha,

proti
žalovanému: **Velitel pozemních sil**
sídlem Dobrovského 6, 779 00 Olomouc,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Velitele pozemních sil ze dne 16. 1. 2023, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Emila Flegela, advokáta, náklady řízení ve výši 15.705 Kč.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 1. 2023, č. j. X, ve spojení s rozhodnutím velitele 43. výsadkového pluku Chrudim ze dne 3. 10. 2022, č. j. X, byl žalobce - mimo jiné - uznán vinným ze spáchání přestupků na úseku dopravy, a to:
 - a) Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění (dále též „zákon o silničním provozu“), a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu, jichž se žalobce dopustil tím, že dne 28. 12. 2021 ve 22 hod. a 49 min. na ul. Dornych v Brně ve směru jízdy od ul. Zvonařka k ul. Křenové jako řidič osobního motorového vozidla zn. Škoda Octavia, RZ X, při jízdě v prostředním jízdním pruhu ze tří možných, který je určen pro přímý směr jízdy, odbočoval na křižovatce ulic Dornych – Úzká vlevo do ul. Úzké ve směru k ul. Uhelné, přičemž nerespektoval dopravní značení a následně nedal přednost protijedoucímu osobnímu motorovému vozidlu zn. VW Golf, RZ Y, které řídila řidička K. R. po ul. Dornych v levém jízdním pruhu ze tří možných, který je určen pro přímý směr jízdy, ve směru jízdy od ulice Křenové k ulici Zvonařka, čímž způsobil dopravní nehodu, při níž došlo ke zranění řidičky K. R. v podobě zhmoždění (kontuze) lokte a k hmotné škodě na obou vozidlech.
 - b) Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu [kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu], kterého se dopustil tím, že dne 28. 12. 2021 ve 22 hod. a 49 min. hod. na ul. Dornych v Brně na křižovatce ulic Dornych – Úzká, v návaznosti na jednání sub a) byl u žalobce následnou dechovou zkouškou na přítomnost alkoholu v dechu provedenou na místě hlídkou Policie České republiky přístrojem Dräger 7510, č. ARMC 1217, zjištěn pozitivní výsledek měření, kdy první měření bylo provedeno dne 28. 12. 2021 ve 23 hod., 13 min. a 35 vteřin s výsledkem 0,89 ‰ alkoholu v dechu, druhé měření bylo provedeno dne 28. 12. 2021 ve 23 hod., 18 min. a 40 vteřin s výsledkem měření 0,98 ‰ alkoholu v dechu a následně třetí měření bylo provedeno dne 28. 12. 2021 ve 23 hod., 23 min. a 37 vteřin s výsledkem měření 0,91 ‰ alkoholu v dechu, přičemž žalobce souhlasil s výsledky měření, podepsal jejich výsledky, doznal požití alkoholu před jízdou ve večerních hodinách (4 x 11° piva) a nežádal o lékařské vyšetření spojené s odběrem žilní krve.
2. Za výše uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu deseti měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal, že „v daném případě nebyla provedena ani jedna platná dechová zkouška, jejíž výstupy by byly použitelné ve správním řízení, a žalobci tak nebylo prokázáno požití alkoholu“. K tomuto závěru dospěl žalobce proto, že nebyl zcela dodržen postup doporučený v metodice Ministerstva dopravy č. 285/2009-160-OST (která dále odkazuje na shrnutí pracovního postupu pro kontrolní

orgány, jež tvoří přílohu k metodice Českého metrologického institutu – AAD – č. 114-MP-C008-08, dále též „Metodika“), jelikož u druhého měření (23 hod., 18 min. a 40 vteřin, 0,98 ‰) nebyl oproti prvnímu měření (23 hod., 13 min. a 35 vteřin, 0,89 ‰) dodržen doporučený desetiprocentní rozdíl mezi naměřenými hodnotami o jednu desetinu procenta (rozdíl 10, 11%) a u v pořadí třetího měření (23 hod., 23 min. a 37 vteřin, 0,91 ‰) nebyl dodržen doporučený časový limit pěti minut o tři vteřiny (dle zmíněné Metodiky rozdíl mezi naměřenými hodnotami alkoholu v dechu ověřeným analyzátozem dechu nesmí přesáhnout 10% a měření alkoholu v dechu by se mělo opakovat po uplynutí pěti minut). Dále žalobce žalovanému vytknul, že ačkoliv správní orgány věděly o tom, že žalobci byl na tři dny zadržen řidičský průkaz, v rozporu s § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodly o započtení doby zadržení řidičského průkazu do doby výkonu trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, což dle žalobce *„v konečném důsledku vedlo k prodloužení zákazu řízení nad rámec výroku rozhodnutí“*. Ze všech výše uvedených důvodů by dle žalobce mělo být žalobou napadené rozhodnutí zrušeno.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky důvodné nejsou. Žalovaný připomněl, že z úředního záznamu o podání vysvětlení Policii České republiky (dále též „PČR“), ev.č. KRBP-2306-2/DNBM-2021-ANT (list č. 5 správního spisu), vyplývá, že žalobce po nehodě doznal, že dne 28. 12. 2021 vypil do 21 hod. asi čtyři 11° piva a souhlasil s výsledky dechové zkoušky (celkem tři měření) provedené PČR tím, že výsledky jednotlivých měření podepsal. Obdobně z protokolu o nehodě v silničním provozu ev. č. KRBP-2306-16/DNBM-2021-ANT (list č. 9 a násl. správního spisu) ze dne 28. 12. 2021 dle žalovaného vyplývá, že žalobce doznal požití čtyř 11° piv před samotnou jízdou a souhlasil s výsledky dechové zkoušky. První měření certifikovaným analyzátozem typu Dräger 7510, č. ARMC 1217, bylo provedeno dne 28. 12. 2021 ve 23 hod. a 13 min. a byla naměřena hodnota 0,89 ‰ alkoholu v dechu. Při druhém měření ve 23 hod. a 18 min. byla naměřena hodnota 0,98 ‰ alkoholu v dechu, přičemž třetí měření nebylo provedeno po pěti minutách, ale o tři vteřiny dříve s výsledkem 0,91 ‰ alkoholu v dechu. Měření byla provedena v souladu s pokynem policejního prezidenta č. +160 ze dne 4. 12. 2009, kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a bylo jím dle žalovaného prokázáno, že *„žalobce alkohol před jízdou požil, a proto žalovaný považuje tvrzení žalobce, že alkohol před jízdou nepožil, za nepodložené a zcela účelové“*.
5. Pokud jde o druhou žalobní námitku, pak žalovaný připustil, že *„nezapočetl dobu zadržení řidičského průkazu do trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 měsíců“*. Na rozdíl od žalobce však žalovaný *„nepovažuje tento postup za nezákonný“*, neboť za nejprísněji trestný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu je možno uložit trest zákazu činnosti od šesti do dvanácti měsíců. Pokud tedy žalovaný *„nezapočetl tři dny zadržení řidičského průkazu, stále se pohybuje pod hranicí 12 měsíců zákazu činnosti řízení motorových vozidel“*. Dle žalovaného proto *„nelze hovořit o absolutní nezákonnosti takového postupu, ale o procesním pochybení žalovaného“*. Žaloba tedy důvodná není a měla by být dle žalovaného zamítnuta. Pro úplnost však žalovaný dodal, že *„s ohledem na žalobcem vytknuté procesní nedostatky rozhodnutí v tomto bodu, které žalovaný shledal důvodnými, bylo za účelem odstranění předmětných nedostatků usnesením č. j. X ze dne 12. 6. 2023 zahájeno žalovaným přezkumné řízení“* s cílem uspokojit žalobce po podání žaloby ve správním soudnictví (§ 153 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění, dále též „správní řád“). V rámci přezkumného řízení bylo žalobou napadené

rozhodnutí zrušeno, a to rozhodnutím ze dne 3. 7. 2023, č. j. X. Žalovaný následně v důsledku zrušení žalobou napadeného rozhodnutí vydal dne 24. 7. 2023 nové rozhodnutí o odvolání žalobce pod č. j. X, jehož prostřednictvím bylo rozhodnuto tak, že se odvolání žalobce proti napadenému rozhodnutí ze dne 3. 10. 2022, č. j. X, sp. zn. SpMO 7594/2022-2298, zamítá, napadené rozhodnutí se ve výrocích I a III potvrzuje a výrok II se mění tak, že se podle § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky ukládá správní trest zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu deset měsíců, do níž se započítává doba zadržení řidičského průkazu žalobce, číslo EL 639309, od 28. 12. 2022 do 30. 12. 2022. Usnesení o zahájení přezkumného řízení, rozhodnutí v rámci přezkumného řízení a nové rozhodnutí žalovaný řádně doručil zástupci žalobce JUDr. Emilu Flegelovi.

II.

6. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.)], a dospěl k následujícím závěrům:
7. Podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.
8. Zákonná úprava v České republice vychází z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v organismu řidiče (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 – 78, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2017, č. j. 2 As 157/2017 – 42, bod 35 a judikaturu tam citovanou). V rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015 – 32, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„společenská škodlivost stěžovatelova jednání v souzeném případě spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Zákonodárce tím, že v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu zakotvil nulovou toleranci hladiny alkoholu při řízení vozidla, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili vozidla pod vlivem alkoholu. Jednání v rozporu s touto povinností je totiž potenciálně způsobilé ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Každé porušení této povinnosti je nutné považovat za společensky škodlivé, a tudíž naplňující materiální stránku správního deliktu. Při úvaze, byl-li spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, se nerozlišuje míra škodlivosti takového jednání ve smyslu rozlišování řidičových schopností bezpečně vozidlo ovládat. Z hlediska zavinění postačí, dopustil-li se řidič takového jednání alespoň v nevědomé nedbalosti. [...] Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu proto není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn (to je ryze individuální záležitost), ale postačuje, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol.“*
9. Pojetí nulové tolerance alkoholu v krvi při řízení motorových vozidel opakovaně aproboval jako ústavně konformní i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 8. 2016, sp. zn. I. ÚS 2319/16, a judikaturu zmíněnou v jeho odůvodnění).

10. Nejvyšší správní soud dále již v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012 – 21, konstatoval, že „*přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče*“. Taktéž z rozsudku téhož soudu ze dne 5. 9. 2016, č. j. 7 As 151/2016 – 23, plyne, že dechová zkouška provedená v souladu se zákonem je spolehlivým důkazem o zjištění nenulové hodnoty alkoholu v těle řidiče.
11. Obdobně Nejvyšší soud v usnesení ze dne 22. 11. 2017, sp. zn. 7 Tdo 1382/2017, konstatoval, že „*míra ovlivnění řidiče alkoholem může být zjištěna též dechovou zkouškou s použitím přístroje Dräger Alcotest 7510, protože takto naměřené hodnoty odpovídají hladině alkoholu v krvi. ... Nejsou-li o správnosti výsledku dechové zkoušky v konkrétním případě důvodné pochybnosti, pak není důvodu ani k tomu, aby výsledek dechové zkoušky nebyl považován za podklad pro zjištění míry ovlivnění řidiče alkoholem*“. Nejvyšší soud taktéž opakovaně dospěl k závěru (viz např. usnesení ve věcech sp. zn. 7 Tdo 1382/2017 a sp. zn. 8 Tdo 398/2019), že „*výsledky (dechové zkoušky) lze přijmout jako podklad pro zjištění míry ovlivnění řidiče motorového vozidla alkoholem, aniž by bylo třeba paušálně odečítat nějaké veličiny ve smyslu metodiky/pracovního postupu Českého metrologického institutu*“. Uvedené závěry, vyslovené ve shora zmíněných rozhodnutích Nejvyššího soudu, potvrdil jako správné i Ústavní soud, který např. v usnesení ze dne 6. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2334/2019, konstatoval, že „*stěžovatel v ústavní stížnosti namítá, že při stanovení hladiny alkoholu v krvi jsou orgány činné v trestním řízení povinny postupovat podle Metodiky Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST, která dále odkazuje na pracovní postup č. 114-MP-C008-08 Českého metrologického institutu (dále jen „Metodika“)... Jestliže se stěžovatel odvolává na povinnost orgánů činných v trestním řízení odečítat od naměřených hodnot při dechové zkoušce odchylku 0,24 g/kg připadající na vliv přesnosti měření a tzv. fyziologickou hladinu alkoholu v těle (neboť tento postup je akceptován ve správním soudnictví), je k tomu možné uvést následující. Odečet takto stanovené odchylky není pro orgány činné v trestním řízení závazný, resp. povinnost k tomuto odečtu není stanovena právně závazným předpisem, nýbrž pouze Metodikou ministerstva, která má doporučující charakter. Proto si ani stěžovatel nemůže tento postup nárokovat. Nadto je třeba zmínit, že ani ve správním soudnictví se v odkazovaných rozhodnutích soudy explicitně nezabývaly otázkou, zda je nutné Metodikou stanovenou odchylku od naměřených hodnot odečítat, neboť tento postup učiněný zasahující policejní hlídkou, případně hlídkou obecní policie, pouze akceptovaly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011-79, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 10 As 137/2016-37, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 4 As 90/2016-55, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012-24)*“.
12. Od této rozhodovací praxe se dosud Nejvyšší soud neodchýlil. Např. v odůvodnění usnesení ze dne 31. 3. 2020, č. j. 6 Tdo 21/2020 – 176 (bod 28), Nejvyšší soud uzavřel, že „*aniž by bylo třeba obšírně jinými slovy vyjadřovat to, co Nejvyšší soud a Ústavní soud vyslovily ve výše zmíněných rozhodnutích, lze krátce zopakovat, že předmětná Metodika je toliko doporučující a že z dosavadní judikatury Nejvyššího soudu ani Ústavního soudu neplyne požadavek odečítání jakékoli paušální veličiny od údaje naměřené dechovou zkouškou*“.
13. V daném případě je ze správního spisu patrné, že dechová zkouška byla provedena analyzátozem typu Dräger 7510, č. ARMC 1217. První měření bylo provedeno dne 28. 12.

2021 ve 23 hod., 13 min. a 35 vteřin s výsledkem 0,89 ‰ alkoholu v dechu, druhé měření bylo provedeno dne 28. 12. 2021 ve 23 hod., 18 min. a 40 vteřin s výsledkem 0,98 ‰ alkoholu v dechu a třetí měření bylo provedeno dne 28. 12. 2021 ve 23 hod., 23 min. a 37 vteřin s výsledkem 0,91 ‰ alkoholu v dechu. Opakovaně tedy byla u žalobce naměřena hodnota alkoholu blízká se hranici jednoho promile [podle poznatků lékařské vědy přítom není žádný, tedy ani nadprůměrně disponovaný, řidič motorového vozidla schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, dosáhne-li hladina alkoholu v jeho krvi nejméně 1,00 g/kg (1 promile); shodně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 8 Tdo 398/2019, bod 18], nešlo tedy o případ, kdy by výsledky jednotlivých měření byly „*diametrálně odlišné*“ (k tomu viz bod 23 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015 – 49), a proto v situaci, kdy žalobcem nebylo zpochybněno, že měření bylo provedeno dechovým analyzátozem s platnou kalibrací a ověřovacím listem a že při měření bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, nemá soud důvodné (tj. rozumné a podstatné) pochybnosti o tom, že v těle žalobce byl v rozhodné době přítomen alkohol [přičemž, jak již bylo uvedeno pod bodem 8 tohoto rozsudku, pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn, ale postačuje, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol]. Ostatně sám žalobce bez jakýchkoli výhrad podepsal všechny výstupy z měřicího zařízení (akceptoval výsledek dechové zkoušky a vzdor poučení nežádal o provedení odborného lékařského vyšetření), úřední záznam s naměřenými hodnotami (který lze využít jako tzv. jiný podklad pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016–37, bod 20) i potvrzení o zadržení řidičského průkazu (v obou posledně zmiňovaných listinách bylo uvedeno, že žalobce před jízdou požil čtyři 11° piva, přičemž dle judikatury Nejvyššího správního soudu je „*podpis obviněného v těchto případech třeba chápat jako souhlas s uvedeným skutkovým stavem*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 8 As 142/2019 – 39, bod 30). Výsledky měření rozhodně nelze hodnotit jako nejasné (ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015 – 49) jen proto, že poslední měření (které bylo provedeno poté, co rozdíl mezi výsledky prvního a druhého měření o jednu desetinu procenta překročil 10 % hodnotu uvedenou v doporučující Metodice) nebylo provedeno po 5 minutách, nýbrž po 4 minutách a 57 vteřinách. Jednak proto, že předmětná Metodika je pouze doporučující (jak setrvale judikuje Nejvyšší správní soud, Nejvyšší soud i Ústavní soud), jednak proto, že se jedná o zcela marginální odchylku od doporučeného postupu, která prima vista nemůže mít sebemenší vliv na výsledek měření (opak by musel žalobce, kterého v tomto řízení tíží nejen břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní, prokázat, což se nestalo). Podstatné je, jak již soud zdůraznil výše, že výsledky jednotlivých měření nejsou diametrálně odlišné a všechna měření prokázala přítomnost alkoholu v těle žalobce, když ve všech případech byly naměřeny poměrně vysoké hodnoty (0,89 ‰, 0,98 ‰ a 0,91 ‰). Nelze tedy v žádném případě hovořit o existenci důvodných (tj. rozumných a podstatných) pochybností o výsledcích dechové zkoušky provedené u žalobce. V situaci, kdy pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu postačuje, že v těle žalobce byla průkazně zjištěna přítomnost alkoholu, poskytují výsledky dechové zkoušky (naměřeno 0,89 ‰, 0,98 ‰ a 0,91 ‰) dostatečně spolehlivý podklad pro odsuzující výrok žalobou napadeného rozhodnutí. Ze žádného obecně závazného právního

předpisu a ani z rozhodovací praxe správních či trestních soudů neplyne, že by jakákoliv – tedy i zcela zanedbatelná - odchylka od nezávazné Metodiky, kterou nadto ani nezpracoval výrobce použitého *analyzátoru* alkoholu v dechu, vedla k „neplatnosti“ dechové zkoušky, jak tvrdí žalobce. Naopak, výsledek dechové zkoušky se hodnotí jako kterýkoliv jiný důkaz v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Námitky žalobce týkající se výsledků dechové zkoušky jsou proto nedůvodné.

14. Důvodnou ovšem shledal soud námitku žalobce týkající se porušení § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu. Dle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu se doba zadržení řidičského průkazu započítává do doby výkonu správního trestu nebo trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, pokud byl tento správní trest nebo trest řidiči uložen za skutek, za který mu byl zadržen řidičský průkaz.
15. Dle § 93 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále též „zákon o přestupcích“), se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o započtení doby, po kterou obviněný na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl činnost vykonávat, do doby zákazu činnosti
16. Z výše uvedeného je zřejmé, že tzv. výrok o započtení (v případě, že je ukládán trest zákazu činnosti a pachatel již v souvislosti s projednávaným přestupkem nesměl nějakou dobu danou činnost vykonávat) je obligatorní součástí výrokové části rozhodnutí o přestupku (v trestním řízení je tomu však jinak – viz § 350 odst. 1 zák. č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů). Správní orgány jsou tedy povinny přesně vymezit nejen to, jaký trest pachateli ukládají, ale také dobu, po kterou se daný trest na pachatele vztahuje. Tato doba má být dle Nejvyššího správního soudu z výroku jasně seznatelná (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2020, č. j. 5 As 319/2019 – 36, body 20 a 22). Za těchto okolností nelze souhlasit s žalovaným, že absence tzv. výroku o započtení, v důsledku které z žalobou napadeného rozhodnutí není patrné, po kterou dobu se daný trest na žalobce, jemuž byl Policií ČR zadržen řidičský průkaz, vztahuje, nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Ostatně sám žalovaný dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je z důvodu chybějícího výroku o započtení nezákonné a za účelem uspokojení žalobce po podání žaloby ve správním soudnictví jej zrušil [§ 153 odst. 1 písm. a) správního řádu]. Jelikož však žalobce soudu sdělil, že postupem žalovaného uspokojen není (list číslo 44 soudního spisu), nemohl soud postupovat podle § 62 odst. 4 s. ř. s. a řízení zastavit (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2010, č. j. 3 Ads 148/2008-70, podle něhož soud není oprávněn jakkoliv procesní postoj žalobce přezkoumávat a musí jej akceptovat) a musel žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat věcně. Rozhodnutí žalovaného vydaná postupem podle § 62 s. ř. s. tak nenabyla moci práva a nemají žádné právní účinky (k tomu srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 4 Ads 105/2008-185).

III.

17. Soud tedy uzavírá, že jedna ze žalobních námitek byla důvodná, a proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když zákonem stanovené podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1

s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a úspěšnému žalobci podle obsahu spisu přiznal proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení tvořených:
- a) odměnou advokáta za 2 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby] dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč),
 - b) poloviční odměnou advokáta za 2 jednodušší úkony právní služby [vyjádření ze dne 8. 8. 2023 (list číslo 44 soudního spisu) a ze dne 1. 9. 2023 (list číslo 54 soudního spisu); vyjádření žalobce ze dne 13. 10. 2023 soud nežádal, nadto v něm nebyly obsaženy žádné pro rozhodnutí či postup soudu významné skutečnosti či argumenty, a proto náklady spojené s tímto úkonem nelze hodnotit jako náklady vynaložené důvodně (účelně) ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s.] podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 2 a 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč (2 x 1 550 Kč),
 - c) paušální náhradou hotových výdajů advokáta spojených se 4 úkony právní služby po 300 Kč ve výši 1 200 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.),
 - d) zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč [poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (3 000 Kč)].
19. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad určených podle § 35 odst. 2 věty druhé s. ř. s. (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem 15.705 Kč. Platební místo („k rukám zástupce žalobce“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta ke splnění povinnosti uložené výrokem II pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 6. prosince 2023

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu